

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

Israelsmissionens magasin
nr. 1 - juni 2022

TEMA

FORVANDLENDE
FÆLLESSKABER

Fra ateist til et liv med Gud

Emil fandt troen i Immanuelkirken:

"Før var Jesus bare en fyr, man lavede sjov med"

Gud er mangfoldig. Derfor er Guds mission mangfoldig – også til det jødiske folk. I dette magasin vil vi give stemme til den mangfoldighed. Til stemmer, som tror og tvivler, og til dem, der kan begejstre. Til dem, som vil udfordre vores teologi og tænkning. Alt sammen i håbet om, at du må blive inspireret, opmuntret og bevæget af Guds missions mangfoldighed

Rigtig god læselyst!
Maria Risbjerg, redaktør

Maria Risbjerg

BODIL SKJØTT	4
"Bøn gør afstanden imellem os mindre"	
EMIL LEIBOVICH	6
"Jeg vil gerne vise en vej, hvor det er muligt både at være jøde og tro på Jesus"	
REPORTAGE FRA DEN DANSKE KIRKE	12
Påskemåltid i Jesu fodspor	
FORVANDLENDE FÆLLESSKABER	16
Vores partnere i Israel	
YOEL OG ADEL BEN DAVID	18
En historie om et søgende ægtepar, en livsforvandler aften og et stjålet testamente	
AFSKED MED ARNE	22
"Gud har altid haft hele verden for øje"	
ISRAELSMISSIONENS PODCAST	24
"Jeg vil varmt anbefale den til andre"	

LEDER

Et bedende fællesskab

”Jeg har prøvet at være i mission alene, også har jeg været i mission, hvor jeg har spurgt mennesker inden, om de vil bede for mig. Og jeg har set forskellen.”

Sådan siger Yoel Ben David, der er missionær i Jerusalem og nok står i en af de hårdeste missionale opgaver i verden, nemlig at være jesustroende jøde og fortælle andre jøder i Jerusalem om Jesus. Han vil gerne opmuntre mennesker til at tro på, at bøn gør en forskel. ”Gud lytter faktisk, og Gud svarer,” siger han.

Bøn forandrer verden. Bøn baner vejen for, at Guds mirakler kan ske: At mennesker kan lære Jesus at kende, at syge kan blive raske, at ensomme kan opleve fællesskab. Kort sagt: At Guds rige kan fylde mere og mere af den virkelighed, vi er en del af.

Paulus vidste, at bøn var en afgørende faktor, også når det kommer til mission til det jødiske folk. ”Jeg beder af hele mit hjerte til Gud om, at jøderne må blive frelst,” skriver han i Romerbrevet, og så skriver han bagefter, at nogen skal komme med de gode nyheder til jøderne, før de kan tage imod dem. Mission handler altså om at gå ud og dele de gode nyheder, men det begynder ikke der. Det begynder med bønnen. Det begynder med, at nogen beder af hele hjertet til Gud.

Jeg vil gerne invitere dig med ind i et bedende fællesskab. For jeg tror på, at hvis vi i Israelsmissionen skal lykkes med det, vi drømmer om, så har vi brug for mennesker, der beder med. Vi har brug for forbedere, der baner vejen for Elisabeth og David Serner, der er præstepar i Jerusalem, når de taler med dansk-israelere om tro. Vi har brug for bøn, når mennesker som Emil, som du kan læse mere om her i magasinet, møder op til Åben Kirke i Immanuelkirken, fordi han har læst om kristendommen på nettet. Vi har brug for bøn, når Mads Bjørn forsøger at knække koden for, hvordan man når danske jøder i København med budskabet om Jesus. Vi har folk ude i marken, der ser det som deres fornemste opgave at dele de gode nyheder med de mennesker, de møder, men de har brug for os herhjemme til at bane vejen. Til at bede for, at menneskers hjerter må åbne sig, at Guds visdom må fylde, at forsoning må finde sted og at mennesker må møde Jesus.

Derfor vil jeg gerne invitere dig med ind i vores bedende fællesskab. For et bedende fællesskab er et fællesskab, der forvandler.

Vil du bede med?

Kirsten Lang

Kirsten Lang,
konstitueret generalsekretær

Bøn gør afstanden imellem os mindre

✞ | Tekst: Bodil Skjøtt, tidligere generalsekretær og udsendt for Israelsmissionen - Foto: Unsplash

Det begyndte med, hvad der lignede en tilfældighed. Men kigger vi tilbage på det i dag, så ved vi, at det var Guds gave til os alle, at en nysgerrig henvendelse blev til et bedefællesskab. Sarah havde, mens hun færdiggjorde sin ph.d. i Edinburgh, været en del af et kristent fællesskab, hvor bøn for Israel og jødernes frelse var centralt. Da hun så fik nyt arbejde og i den forbindelse flyttede til Aarhus, var hun på udkig efter et lignende fællesskab. Ved hjælp af Google fandt hun frem til Israelsmissionen.

Det blev starten på det ugentlige bedemøde, som nu holdes torsdag morgen på Israelsmissionens kontor, men også starten på et fællesskab, hvor vi ud over at bede for medarbejdere og partnere i Israel og andre steder i verden, også bruger anledningen til at dele liv med hinanden. Ret hurtigt blev Ruchama, som er israeler, messiansk jøde og gift dansk, også en del af bedegruppen og med hende fik fællesskabet en dør ind til hverdagen for messianske jøder i Israel. Siden er Ruchama flyttet til Grønland med sin familie, udsendt af Frelsens Hær, så nu er Grønland også blevet en del af fællesskabet.

Når klokken er godt ni og bedemødet forbi, cykler Sarah ned på sit kontor på BSS, andre tager videre til deres arbejde og medarbejdere finder ind til deres respektive skriveborde og de opgaver, som venter der. Selv cykler jeg som regel også hjem, hvis ikke jeg fortsætter op på biblioteket. En helt almindelig torsdag morgen, hvor det både kan regne og være mørkt og koldt på cykelstien. Alligevel opleves det hver gang som at have været i en lille "helligdom i tiden". Vi har mindet hinanden om noget af det, som ligger på Guds hjerte, og ladet det røre vores eget. Vi har i fællesskab og med frimodighed delt og bedt sammen i tillid til, at himlen er åben, og Gud ikke bare hører, men også lader sig bevæge af vores bøn.

Det er ikke kun afstanden til himlen og de himmelske kræfter, der synes mindre sådan en torsdag morgen. Det er også afstanden imellem os, der om ikke forsvinder så formindskes, når vi giver hinanden mulighed for at bære og bede med på det, som optager os hver især lige nu, og det, som fylder os med taknemlighed og forventning.

Vi har fået lov til at opleve, at det, som i starten måske var et lidt formelt fællesskab omkring bøn for Israel, har gjort noget ved os. Det har krævet, at vi har investeret tid, men også noget af os selv. For der gemmer sig en styrke i åbenhed og sårbarhed. Et fællesskab om noget er blevet til et venskab med nogen.

Vi er et lille fællesskab, mission blandt jøder skaber ikke overskrifter i medierne, Israel er en kompleks og ofte konfliktfyldt størrelse, og de bede- og takkeemner, vi deler med hinanden, er ikke ekstraordinære. Men jeg cykler hjem i taknemlighed over mit bede-fællesskab og med en oplevelse af og tro på, at himlen er både åben og nær. Sådan en helt almindelig torsdag morgen.

"Det er også afstanden imellem os, der om ikke forsvinder så formindskes, når vi giver hinanden mulighed for at bære og bede med på det, som optager os hver især lige nu, og det, som fylder os med taknemlighed og forventning."

*Fra ateist til et liv med Jesus:
Emil fandt troen i Immanuelkirken.*

"Jeg vil gerne vise en vej, hvor det er muligt både at være jøde og tro på Jesus"

🕎 | *Tekst: Maria Strøm Risbjerg, redaktør - Fotos: Rasmus Strøm Risbjerg*

22-årige jødiske Emil Leibovich var overbevist om, at Gud ikke fandtes. At verden var blevet til ved en tilfældighed. Men på bare et år har alt ændret sig for ham. Her er hans historie om jagten på et større verdensbillede og en meningsfuld tro.

Med Bibelen i lommen

På en lille fortovscafé i den travle storby Tel Aviv sidder en ung mand med et eftertænksomt blik i øjnene. Som mange andre unge i Israel er han vokset op i en virkelighed, hvor Gud ikke fandtes. I dag ser verden dog helt anderledes ud for jødiske Emil Leibovich. Han er blevet en del af menigheden i Immanuelkirken og forbereder sig på at skulle døbes.

”De sidste måneder har forandret mig fundamentalt. Jeg er blevet et nyt menneske,” fortæller han og fortsætter: ”Jeg har læst uafbrudt i min Bibel fra morgen til aften.” Han finder en lille læderindbundet bog frem fra sin lomme og lægger den frem på bordet foran sig. Bogen er ikke mere end tre måneder gammel, men den ser ikke ny ud. Siderne er nemlig blevet bladret igennem utallige gange allerede. Bibelen har fået en fast plads i lommen, for Emil ved aldrig, hvornår han lige får brug for at slå noget op eller læse en passage igen. Det er vigtigt for ham, at han ikke går og gemmer på det nye liv, han har fået. Det skal deles ud, diskuteres og undersøges – og det gør han i dialog med både venner, kollegaer og folk omkring ham, som tænker anderledes, end han selv gør. Netop i mødet med andres verden bliver troen styrket, mener han.

Kan Gud give mening?

Det var under en samtale med en barndomsven for et års tid siden, de første eksistentielle spørgsmål i Emils

liv begyndte at tage form. De to talte tit om videnskabelige teorier, og denne gang handlede det om universets oprindelse med Big Bang og muligheden for, at der kunne eksistere flere parallelle universer. Normalt ville Emil være med på det hele, men en tanke begyndte at nage ham.

”Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, at det jo bare var teorier. At mange ting er problematiske at forklare, og at man ikke kan bevise noget af det. Det ledte mig til at overveje, hvordan de videnskabelige forklaringsmodeller egentlig adskilte sig fra troen på en Gud. Om ikke andet, gav det pludselig mere mening at tro på en Gud.” Efter samtalen gik Emil og boksede med en masse spørgsmål, men han havde ingen troende venner, han kunne tale med dem om. ”Jeg blev nødt til at finde nogen, som havde et andet standpunkt.”

Selvom religion på mange måder fylder meget i Israel, vil de fleste jøder beskrive sig selv som ateister eller ’ikke-religiøse’, viser et studie fra 2016 foretaget af Gallup og bragt i avisen The Washington Post.

En ny dimension åbner sig

Som størstedelen af unge israelere har Emil aftjent sin værnepligt i militæret. Det var her, han en dag tilfældigvis kom til at sidde ved siden af en jødisk-ortodoks mand under frokosten. De havde aldrig talt sammen før, men Emil blev betaget af, hvordan manden velsignede maden, inden han spiste den. Det vakte hans nysgerrighed.

22-årige jødiske Emil er kommet til tro i Immanuelkirken.

Det er vigtigt for ham, at han ikke går og gemmer på det nye liv, han har fået. Derfor bærer han et trækors om halsen. Som en påmindelse om, at han ikke er den samme person, som før han mødte Jesus.

Vil du støtte arbejdet i Immanuelkirken, kan du:

- folde hænderne og bede sammen med os
- give en gave på: MobilePay 504500

Immanuelkirken i Jaffo har det som sin vision at være en levende og synlig lokal kirke – og et inkluderende fællesskab med Jesus som centrum for alle de mennesker, der bor lige der, hvor Tel Aviv og Jaffo støder sammen.

”Jeg tænkte, at det her var min chance, så jeg tog mod til mig og spurgte, hvad han lavede.” Manden åbnede op, og det blev begyndelsen på et nyt bekendtskab og mange samtaler om tro og eksistens. ”Jeg syntes, det var interessant, og blev forundret over at tale med en religiøs jøde, som ikke var bange for at tale med en ikke-troende som mig. Hele mit liv havde jeg befundet mig i en ateistisk verden. Alt, jeg kendte til, var videnskab. Men da vi begyndte at tale sammen, åbnede der sig en ny dimension for mig. Det var første gang, jeg åbnede op for noget religiøst.”

Et tegn fra oven

Nogle måneder efter afsluttede Emils nye ven sit forløb som værnepligtig, og Emil stod igen alene med sine spørgsmål. Jødedommen havde vakt nysgerrigheden i ham, men der var for mange ting, der ikke gav mening for ham. ”Det var, som om der var noget, der manglede. Jeg vidste bare ikke hvad.”

Mens Emil gik og overvejede, hvad næste skridt skulle være, kom svaret næsten dumpende ned fra oven, da han lyttede til musik på internettet. Midt under en sang dukkede der en reklamevideo op, hvor en præst talte om sammenhængen mellem den jødiske og den kristne påske. ”Jeg var lige ved at springe over den, men tilfældet var for stort. Jeg lod den køre. Det var en video på 30 minutter, og jeg syntes, det var interessant. Præsten gav et anderledes perspektiv på nogle af de samme emner, jeg havde undersøgt i jødedommen.”

Kristendom, Jesus og endnu flere spørgsmål

Videoen fik Emil til at spekulere over, om kristendommen kunne være en vej, og han besluttede sig for at undersøge den nærmere på internettet. Det første, der dukkede op, da han søgte på, hvad kristendommen var, var et billede af Jesus. ”Det kom som et kæmpe chok for mig. Fordi jeg boede i Israel, havde jeg aldrig lavet den kobling, at

“ Gud, jeg ved ikke, om du findes eller ej, men hvis du virkelig vil have mig til at tage af sted, så gør jeg det. ”

Emil Leibovich, Jesus-troende jøde

kristendommen handlede om ham. Jeg havde set billeder af manden på internettet mange gange, men for mig var han bare en fyr, mange lavede sjov med. Jeg havde aldrig hørt om ham hverken i min opvækst eller i skolen.”

Emil søgte videre og gravede dybere. ”Jeg læste om katolicismen, men den var for jødisk. For mange regler. Så læste jeg om den ortodokse kristendom, og det var bedre, men der manglede stadig noget. Til sidst nåede jeg til prote-stantismen, og min nysgerrighed blev vakt. Her skulle man følge Jesus og læse i Bibelen. Det gav mening for mig.” Efter længere tids læsning begyndte han at overveje, om han skulle opsøge nogen, han kunne tale med. Men hvordan vidste han ikke. ”Jeg havde aldrig hørt om en protestantisk kirke i Israel. Men jeg besluttede mig for at prøve mit held på internettet igen. Så dukkede Immanuelkirken op.

Er det bare tilfældigheder?

Flere gange om ugen holder Immanuelkirken dørene åbne for besøgende og nysgerrige, og det blev Emil's indgang til kirken. Planen var, at han ville tage af sted om fredagen, men han havde også lukkevagten i hæren den dag. Han havde knap tænkt tanken til ende, før hans telefon ringede, og han fik at vide, at han ikke behøvede at lukke alligevel. Det blev afgørende.

”Jeg havde jo lyst til at tage derhen, men det var også vildt mærkeligt. Jeg fortalte min barndomsven om telefonopringningen. Han grinede lidt og sagde, at det jo bare kunne være tilfældigheder. Det tænkte jeg lidt over, og selvom det højst sandsynligt var tilfældigt, var der stadig en lille chance for, at det var noget større, der var på spil.” Emil besluttede sig for at handle på sin indskydelse, og i sit stille sind bad han en bøn. ”Gud, jeg ved ikke, om du findes eller ej, men hvis du virkelig vil have mig til at tage af sted, så gør jeg det.”

En ny vej

Om fredagen begav Emil sig afsted til kirken med bævendende hjerte. ”Jeg følte mig lidt fortabt. Jeg kunne ikke finde ud af, hvad det var for et sted.” En gruppe mennesker passerede ham og gik ind i kirken. På det tidspunkt vidste han ikke, at de var turister. ”Jeg troede, de var kristne, så jeg begyndte at stille spørgsmål. Men de gloede bare på mig, og fortalte, at de bare var på besøg.” Uden at vide, hvad han skulle gøre af sig selv, endte Emil med at slutte sig til deres rundvisning, som handlede om kirkens historie. ”Til sidst spurgte jeg guiden, hvordan man kunne blive døbt, for det havde jeg hørt, man skulle for at blive kristen. Hun kiggede mærkeligt på mig, for hun troede, jeg lavede sjov. Men hun fandt hurtigt ud af, at jeg mente det alvorligt, og ledte mig så hen til en af kirkens medlemmer.”

De fik en god snak, og Emil blev inviteret til at fejre gudstjeneste om lørdagen. Derudover fik han telefonnummeret på en af lederne i kirken, som han kunne tage kontakt til. To uger senere mødtes de over en kop kaffe, og Emil fik lov til at stille sine spørgsmål. Han forklarede, at han var kommet, fordi han var nysgerrig, men at han ikke var helt sikker på, at kristendommen var det rigtige. Det havde lederen fuld forståelse for, og de lavede en aftale om at mødes hver lørdag inden gudstjenesten, hvor der ville være undervisning i basal kristendom med plads til diskussion og spørgsmål.

”Hver gang vi mødtes, føltes det, som om Gud var med mig. Uge efter uge havde jeg mulighed for at komme, selvom jeg var i hæren. Det var usandsynligt. Jeg oplevede virkelig, at Gud ønskede, at jeg skulle komme. På et par uger blev jeg overbevist om, at Jesus var vejen.” Derfor sagde Emil også til lederen, at nu ville han ikke længere bare høre om kristendommen, men han ville lære, hvordan han kunne blive en kristen.

Troen skal udfordres

Sideløbende med Emils første besøg i Immanuelkirken deltog han også i et kursus i jødedommen. Det var vigtigt for ham at udforske flere muligheder, før han kunne vide sig sikker. Men der gik ikke lang tid, før han fandt sig selv helt fordybet i Bibelen og i diskussion med rabbineren på kurset om alt lige fra kærlighed til Jesus og treenigheden. På kurset mærkede han, hvordan han voksede i troen på Jesus, når han diskuterede med andre. ”En af de ting, der styrkede min tro mest, var, når jeg blev udfordret. Når jeg mødte mennesker, som troede anderledes om verden. Det fik mit eget standpunkt til at stå klarere. Vi skal ikke være bange for at tale med mennesker, der ser anderledes på verden. Tværtimod.”

Når Emil får brug for at lade op og fordybe sig, så ved han, at fællesskabet i Immanuelkirken er der for ham. ”Jeg ved, at jeg ikke er alene. Nogle gange kan jeg godt føle mig ensom. Som minoritet kan man blive påvirket af majoriteten. Så er det godt at have et sted, hvor man kan tale med andre troende. Et sted, hvor man kan stille alle sine spørgsmål, og hvor der er mennesker, som lytter.”

Det første skridt er det sværeste

Udover den lille slidte Bibel i bukselommen bærer Emil også et trækors om halsen. Korset er et tydeligt tegn på den nye retning, hans liv har taget, og et aktivt valg om ikke at gemme troen væk. Den første gang, Emil tog det

på i hæren, var det med bankende hjerte. ”Det første skridt er det sværeste. Som da jeg mødte op i Immanuelkirken. Det var skræmmende. For der gik jeg fra teori til praksis. Fra at have undersøgt nogle ting på min computer til rent faktisk at tage imod troen. I det øjeblik begynder man at overveje konsekvenserne. Hvad kommer til at ændre sig, når folk finder ud af det? Hvordan vil folk reagere? Mister jeg venner? Bliver jeg fyret? Alle de her spørgsmål rumstede i mig. Men da jeg accepterede troen, erfarede jeg, at Gud går med mig i alle ting.”

Nu bærer han også korset frimodigt, når han tager i synagogen for at bede sammen med sine kammerater i hæren. Mange kender ikke til kristendommen, og derfor er det vigtigt for Emil at vise på en konkret og praktisk måde, at den fylder i hans liv. I begyndelsen var der modstand og snak i krogene. Men folk er lige så stille begyndt at åbne op. ”I sidste uge oplevede jeg, at der for første gang var en, der turde spørge ind til min tro. Den første er altid den modigste, så jeg er ikke i tvivl om, at der kommer flere. Jeg har lovet rabbineren, at jeg ikke vil missionere i synagogen. Det er et løfte, jeg selvfølgelig vil holde. Men uden for synagogen har jeg ikke lovet noget,” fortæller han med et glimt i øjet og tilføjer afsluttende: ”Jeg vil gerne vise en vej, hvor det både er muligt at være både jøde og tro på Jesus.”

Det lille trækors og den slidte Bibel er blevet Emils trofaste følgesvende, siden han kom til tro. På bare tre måneder læste han Bibelen fra ende til anden, og i dag har han den altid med i lommen – for han ved jo aldrig, hvornår han får brug for at slå en passage op eller læse et vers igen.

Reportage

Påskemåltid i Jesu fodspor

 Tekst: Maria Strøm Risbjerg, redaktør - Fotos: Rasmus Strøm Risbjerg

Kom med til påskemåltid i Den Danske Kirke i Jerusalem, hvor Bibelens fortællinger vækkes til live, og vi i fællesskab både smager, dufter og erfarer, at Gud er god.

Gud har grebet ind

Der er noget særligt ved at vandre rundt i Jerusalems gader omkring påske. Alt summer af liv. Det føles, som om hele verden er samlet med det samme formål – at forstå bare lidt mere af det liv, Jesus levede her på jorden. Det er sen eftermiddag, og jeg begiver mig forbi farverige boder med krydderier og lædersandaler og drejer ned ad en lille sidegade. Den leder mig hen til 'Muristan Road', hvor Den Danske Kirke holder til.

Dagen før Jesus blev korsfæstet, samlede han sine disciple til et sidste måltid. Måltidet er i dag kendt som det tidspunkt, Jesus indstiftede nadveren, og har en helt central plads i den kristne tradition. Men det var ikke bare en tilfældig aften, Jesus havde valgt, da han satte sig til bords for sidste gang. Det var faktisk selve højdepunktet for den jødiske påskefejring, hvor man mindedes, at Gud greb ind og frelste israelitterne fra slaveriet i Egypten for over 3000 år siden. Lige siden har jøder verden over fulgt i deres fodspor ved at afholde påskemåltid, hvor de år efter år gennem særlig mad, fortællinger og sang træder ind i israelitternes virkelighed med venner og familie. I aften fortsætter jeg denne vandring sammen med 50 andre i Den Danske Kirke i Jerusalem. På den måde får jeg på særlig vis lov til at erfare, at påsken ikke bare

handler om gamle støvede historier, men at Gud ønsker fællesskab med mig – og med *alle* mennesker – også i dag.

Fortællingerne bliver vores egne

Da jeg træder ind ad døren til kirken, møder et festligt syn mig. Der er dækket op i en hestesko med grønne duge og påskeæg. Foran hver plads står en tallerken med forskellige elementer, som skal bruges i løbet af måltidet. Lokalet summer af snak og grin, og selvom vi kommer fra vidt forskellige baggrunde og hverdage, så er der ingen tvivl om, at her er godt at være. Den Danske Kirke i Jerusalem er et mødested for danskere, som bor og arbejder i Israel og de palæstinensiske områder, men også for danske turister, volontører, studerende og andre, som for en tid befinder sig i området. Kirken ønsker at møde danskere i alle aldre på en nærværende og relevant måde, og gennem mange forskellige arrangementer ønsker kirken at skabe kontakt til den lokale befolkning.

David Serner, der er præst i Den Danske Kirke, skal lede os igennem aftenen. Han begynder måltidet med at sætte en tom stol frem. Den er til Elias, og for jøderne skal den vidne om den messias, de venter på. For os kristne er stolen en påmindelse om, at Jesus allerede har været her

og fuldbragt alt. Vores påskemåltid i aften har to formål, forklarer David. Vi skal høre fortællingen om Moses og udvandringen fra Egypten lige som jøder gør det verden over. Men for os stopper det ikke der. Vi skal også dykke ned i fortællingen om Jesus i Det Nye Testamente og se, hvordan Jesus er den, som har befriet hele menneskeheden fra slaveri. Måltidet kaldes "seder", som betyder orden. Og det giver egentlig god mening, for i løbet af aftenen kommer vi til at spise nogle helt bestemte ting på nogle helt bestemte tidspunkter. Derudover kommer vi også til at drikke fire rituelle 'bægre' af vin, der hver især skal pege hen på forskellige aspekter af Guds trofasthed. Og som David siger med et glimt i øjet, "så behøver man ikke fylde glasset op til randen. Medmindre man altså vil køres hjem senere på aftenen." Der bliver trukket på smilebåndet.

Vinen er symbolet på glæde, fortæller David, og jeg bliver mindet om, hvor stærkt det er, at Gud bruger noget så håndgribeligt som et måltid, når han skal forklare os, hvem han er. Ved at fejre 'seder-måltidet' gør vi fortællingerne fra Bibelen til vores egen fortælling. Gud frelste ikke bare israelitterne. Han frelser også mig. Lige nu og lige her. Jeg lader det synke ind, mens Elisabeth Serner tænder to lys og siger en velsignelse. *Velsignet er du, Herre Gud, universets konge, som bringer lys ud af mørket.*

Helligelsens bæger

Det første bæger vin, vi skal drikke sammen, er 'helligelsens bæger'. Vi skænker alle sammen vinen i vores glas, og der bliver læst højt fra Lukasevangeliet, hvor Jesus og disciplene netop også har sat sig til bords. "Jeg har længtes meget efter at spise dette påskemåltid sammen med jer, før jeg skal lide," siger Jesus. Jeg mærker også længslen efter at sidde til bords med ham, og forbundetheden med resten af forsamlingen. Vi siger alle i kor: "Lovet være du, Herre vor Gud, verdens konge, som skaber vintræets frugt," mens vi læner os til venstre og drikker det første bæger. Der breder sig smil og latter i rummet, da vi på akavet vis får bøjet os til siden med glasset i hånden. Når vi læner os til venstre, skal det minde os om, at vi er frie mennesker. Under Jesu tid, var det nemlig kun frie mennesker, der kunne ligge ned.

Forklarelsens bæger

Vi hælder vinen op i vores glas for anden gang. Denne gang er det 'forklarelsens bæger'. Nu skal vi nemlig høre historien om israelitterne og udvandringen fra Egypten, som er grunden til, at vi overhovedet holder dette måltid.

Der indgår mange forskellige elementer i et jødisk påskemåltid, som hver især symboliserer bestemte bibelske fortællinger, håb for fremtiden og meget andet.

“ Jesus er selv det lam, der blev slagtet. På den måde giver han måltidet en ny forståelsesramme forankret i den gamle tradition. ”

David Serner, præst i Den Danske Kirke i Jerusalem

som er grunden til, at vi overhovedet holder dette måltid. Før vi dykker dybere ned i fortællingerne, skal vi mindes israelitternes bitre tårer under slaveriet ved at dyppe noget persille i saltvand. Der bliver smilet og rynket på næserne i lokalet, da vandet er meget salt. ”Det vigtigste ved påskemåltidet er at mindes Guds frelse,” fortæller David. Gud førte israelitterne ud af fangenskab, men det stoppede ikke der. Han sendte også sin søn, Messias, og befriede på den måde hele verden. Vi læser teksterne fra 2. Mosebog om israelitternes slaveri, og da vi når til de 10 plager, dypper vi fingeren ned i vinglasset og lægger en dråbe på tallerkenen for hver plage. Blod, frøer, myg, fluer, kvægpest, bylder, hagl, græshopper, mørke – og til sidst den værste af alle plagerne: *døden*. Der er stille lidt, og så synger vi sammen. ”*dai dai-enu. Gud, hvis du stoppede her, var det nok,*” fylder rummet, og jeg reflekterer over, hvor radikalt anderledes verden ville have set ud, hvis Gud ikke havde valgt at gribe ind.

Et fad med vand og en lille kande bliver derefter sendt rundt. Vi vasker hinandens hænder, lige som jøderne vasker hænderne for at blive rituelt rene. ”Det minder os om, at Gud kigger efter et ’rent hjerte og rene hænder’. Det kan også minde os om Jesu ord. At det er den indre renlighed, der tæller. Det handler altså ikke om, at hænderne skal blive fysisk rene – men det er en påmindelse til hjerte, tanke og handling,” forklarer David. Lyden af dryppende vand fylder rummet, mens fadet går på omgang. Der er noget særligt nærværende og intimt over at få vasket hænderne af et andet menneske, og jeg mærker taknemmeligheden over, at det fællesskab, jeg er en del af her, har Jesus som forbillede.

Sat til side

Hvert år til påske spiser jøderne kun usyret brød, da de mindes, at israelitterne skulle forlade Egypten i hast, og derfor ikke havde tid til at lade brødet hæve. Vi spiser også usyret brød i aften. David finder tre stykker frem. De symboliserer Abraham, Isak og Jakob – eller Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd. Han tager det midterste brød frem, knækker det halvt over og lægger den ene halvdel tilbage, som skal bruges senere i måltidet. Den anden halvdel gemmer David et sted, som

børn og barnlige sjæle senere får lov til at gå på jagt efter. ”Det er bemærkelsesværdigt, at det netop er det midterste brød, som brækkes. Jøderne ved ikke, hvorfor de gør det, men med et kristent blik kan vi se, at det netop giver god symbolsk mening. Det er ”Jesus-brødet”, som bliver knækket til minde om, hvordan Jesus blev knust for vores synder, svøbt i et klæde (servietten) og senere gemt, da han blev lagt i graven.”

Nu er vi nået til den særlige mad på vores tallerkener, som er et besynderligt syn. ”Det er ikke fordi, det skal smage godt,” forklarer David og tilføjer: ”Meningen er, at maden skal symbolisere noget andet.” Tallerkenen består af et ben fra et lam, en mos af æbler og kanel, selleristængler, et hårdkogt æg, persille og peberrod. Vi begynder med æblemosen, som også kaldes ’charosset’. ”Nu burde vi sætte en spand mudder ind på bordene, så vi kunne lave mursten og på den måde mindes det, israelitterne blev tvunget til i Egypten. Men i stedet har vi lavet noget spiseligt ’mudder,’” siger David. Jeg kigger ned på blandingen på min tallerken. Det ser ikke appetitligt ud, men det er jo heller ikke meningen. Vi spiser det i fællesskab sammen med sellerien og lidt efter også peberroden og noget usyret brød. Jeg lader tankerne dvæle ved, hvordan det mon føles at være slave – tvunget til at udføre en andens vilje. Turen er kommet til ægget, og det har mange betydninger. En af dem handler om, at jøderne skulle bringe et ekstra offer i forbindelse med påsken, og vi glæder os over, at Jesus var det offer – at Jesus har frelst os.

På Jesu tid spiste man også et påskelam. Men påskelammet måtte kun slagtes i templet i Jerusalem, og derfor spiser jøder i dag ikke lam til måltidet. På vores tallerkener ligger der et ben, og i lyset af Det Nye Testamente får det en helt ny betydning. ”Jesus er selv det lam, der blev slagtet. På den måde giver han måltidet en ny forståelsesramme forankret i den gamle tradition,” forklarer David. Vi læser om Jesu død, og slutter af med at synge ’Hil dig, Frelser og Forsoner’. Første del af aftenen er ovre, og nu er det tid til, at vi nyder selve det store måltid sammen.

"Det er utrolig givende af være en del af fællesskabet her i Den Danske Kirke - i Guds store kirke." - Camilla, missionspilot

"Det bedste er, når brødet bliver gemt, og vi alle skal ud og lede efter det. Det er sjovt, og så er der en præmie til den, der finder det hurtigst." - Noomi

Velsignelsens bæger

Stearinlysene er begyndt at flakke, og mørket er faldet på. Vi er mætte og veltilpasse efter et dejligt måltid, og nu er det blevet tid til, at børn og barnlige sjæle skal ud og finde det gemte brød. Der er stor begejstring, og folk i alle aldre – store som små – begiver sig afsted for at lede. En af de små finder brødet først, og glæden er stor. Præmien er en stor pose Haribo, som straks bliver sendt rundt i hele forsamlingen.

Vi hælder for tredje gang vin i vores glas. Vi er nu nået til det tidspunkt, hvor Jesus indstiftede nadveren, og ordlyden "efter aftensmåltidet" giver mening på ny. Jesus sagde, at disciplene skulle spise brødet til *ihukommelse* af ham. "Men ligesom at påskemåltidet ikke bare var et mindemåltid, sådan er det også med nadveren. Jesu ord *ihukomme* betyder ikke minde, men *delagtighed*," siger David og fortsætter: "Nadveren er ikke et mindemåltid for en afdød. Nadveren er delagtighed i det, der skete med Jesus påskemat. Den, der deltager i nadveren, skal anse sig selv for at have været til stede i Jesu død. Hans død var min død. Det var min straf han bar." David indstifter nadveren, og vi deler brød og vin ud til

hinanden. *Dette er Jesus Kristi legeme. Dette er Jesu Kristi blod.* Ordene går fra mund til mund gennem lokalet, og stilheden sænker sig, mens vi spiser, drikker og får del i det største under her på jorden – at Gud blev menneske for vores skyld.

Håbets bæger

Selvom vi sidder i Jerusalem nu, er vi også *på vej* til Jerusalem – nemlig *det nye Jerusalem*. Derfor kaldes det sidste bæger også "håbets og genoprettelsens bæger". Det peger fremad mod altings genoprettelse med håbet om Jesu genkomst. Vi siger i kor: *Lovpris Herren, alle folkeslag! Lovsyng ham, alle folk! For hans godhed mod os er stor, Herrens troskab varer til evig tid.*

Næste år i det nye Jerusalem, runger det fra David. *Næste år i det nye Jerusalem*, lyder det fra resten af forsamlingen. Vi læner os til venstre for sidste gang og drikker vinen. Jeg lader den fylde mig med dens varme og glæde, mens jeg kigger rundt i lokalet i taknemmelighed over at have fået lov til at smage en lille flig af Guds godhed her til aften gennem fællesskabet i Den Danske Kirke.

Forvandlende fællesskaber

Her kan du få et overblik over mange af de partnere, vi samarbejder med i Israel. Vi glæder os over at være en del af så mange fællesskaber, der har samme brand som os: Nemlig at endnu flere mennesker må få et levende møde med Jesus. Læs mere om, hvordan det sker i praksis på siden her.

Illustration: Margrete Rolighed

Haifa

Ebenezer-hjemmet

Ebenezer-hjemmet er det eneste plejehjem i Israel for Jesus-troende jøder. Hjemmet ligger i Haifa, og beboerne på hjemmet er dagligt et vidnesbyrd over for omverdenen. Som noget helt unikt i Israel bor jøder og arabere her under samme tag, og det vidner om, at troen på Jesus Kristus gør forsoningen mulig. Messianske jøder har særligt brug for at kunne bo på plejehjem, hvor de kan dele troen på Jesus med andre. Mange har mistet forbindelsen til deres familie på grund af deres tro, og fællesskabet med andre Jesus-troende er blevet som deres familie.

Nazareth

Studenterarbejdet

Det kristne studenterarbejde (FCSI) er en af de få organisationer i Israel, som skaber fællesskab på tværs af arabere, israelere og internationale studerende. Organisationen har det formål at undervise i Bibelen, styrke de studerende i troen, hjælpe dem med at leve deres tro ud i hverdagen, koordinere og organisere aktiviteter og bibelstudiegrupper – og til sidst at opmuntre de kristne studerende i Israel til at dele evangeliet med deres medstuderende. FCSI er medlem af International Fellowship of Evangelical Students (IFES).

Tel Aviv

Immanuelkirken

Immanuelkirken i Jaffo har det som sin vision at være en levende og synlig lokal kirke – og et inkluderende fællesskab med Jesus som centrum for alle de mennesker, der bor lige der, hvor Tel Aviv og Jaffo støder sammen. Israelsmissionen er engageret i menighedsarbejdet i Immanuelkirken, hvor der hver uge samles 60-80 mennesker fra mange nationaliteter og samfundsgrupper til gudstjeneste i kirken, heriblandt også Jesus-troende jøder. Kirken er kendt for sine smukke glasmalerier og ikke mindst orglet, som er et særsyn i Israel. Flere tusind ganske almindelige israelere kommer hvert år i kontakt med kirken gennem åbent hus-arrangementer, koncerter, rundvisninger og gudstjenester.

Bibelbutikken

Midt i den travle storby Tel Aviv ligger en lille bibelbutik klemmt inde mellem skyskrabere og kaffebarer. Her bliver der solgt bibles og kristne bøger og dørene står åbne for jøder og andre, der er nysgerrige på det kristne budskab. Butikken er ejet af Det Israelske Bibelselskab, der arbejder med forskning, oversættelse, publicering og bibeldistribution i Israel. Deres vision er, at Bibelens forvandlende budskab skal forme samfundet i Israel, og at Israels folk vil lære Israels Messias at kende. De har en passion for at bringe Guds ord – de gode nyheder om frelse og fred – til det israelske folks hjerter.

Jersusalem

Den Danske Kirke

Den Danske Kirke i Jerusalem er et mødested for danskere, som bor og arbejder i Israel og de palæstinensiske områder, men også for danske turister, volontører, studerende og andre, som for en tid befinder sig i området. Kirken ønsker at møde danskere i alle aldre på en nærværende og relevant måde, og gennem mange forskellige arrangementer ønsker kirken at skabe kontakt til den lokale befolkning. Gudstjenesterne ledes af den danske præst David Serner. Kirken er også rammen om et godt fællesskab, en række sociale aktiviteter, bibelundervisning og foredrag ved messianske jøder, kristne palæstinensere, danske journalister og andre. Derudover arrangerer kirken guidede udflugter til spændende steder i området.

Musalaha

Musalaha arbejder med at bygge bro over den dybe og smertefulde kløft, som skiller palæstinensere og israelere i en af verdens mest komplicerede konflikter. Organisationen arbejder blandt andet med kristne palæstinensere og Jesus-troende jøder i Israel og bruger det fælles trosgrundlag som udgangspunkt for at mødes. Musalaha ønsker gennem sit arbejde at efterleve Jesu lære og eksempel om at elske sin næste som sig selv.

Caspari Center

Caspari Center for bibelske og jødiske studier er et evangelikalt studie- og ressourcecenter med fokus på udrustning, discipelskab, akademiske studier og forskning. Messianske jøder og kristne arbejder her sammen på at støtte den messianske bevægelse som en gren af den globale kirke.

En historie om et søgende ægtepar, en livsforvandlende aften og et stjålet testamente

 | Tekst: Helena Dyrholm, studerende på 3K - Foto: Rasmus Strøm Risbjerg

Yoel Ben David og hans kone Adel kommer begge fra jødiske familier men lever i dag som Jesus-troende jøder. De er vokset op i europæiske storbyer og søgte til Israel som unge. For et par år siden flyttede de til Jerusalem for at åbne et kontor for Jews for Jesus. De er gift på 22. år, har sammen fire børn, og så har de viet deres liv til at fortælle om Jesus som jødernes Messias. Her fortæller de om at være på en spirituel rejse som førte dem tilbage til deres rødder og derfra fra ortodoks jødedom til kristendom.

En livsforvandlende aften i Israel for to årtier siden

En oprørt og målrettet 20-årig Yoel Ben David går gennem Jerusalems gader imod sin veninde Judys hus. Han har netop lagt Esajas' Bog kapitel 53 fra sig, og spørgsmålene myldrer i hans hoved. Efter års søgen efter sandheden ved han, at han er stødt på noget, der vækker resonans i ham. Nu har han, en ortodoks jødisk mand, et altoverskyggende behov for at tale om Jesus. Er han den Messias, han har læst om? Han banker på døren og siger uden omsvøb: "Vi skal tale om Esajas 53, det er vigtigt!" Hans veninde inviterer ham indenfor, og de begynder en samtale, som Yoel husker klart som dagslys mere end tyve år efter.

På kontoret i Jerusalem

Vi møder Yoel og Adel på Jews for Jesus' kontor i Jerusalem i et af de jødiske kvarterer lidt vest for Den Gamle Bys mure. Kontoret ligger på fjerde sal, men navnet står hverken på postkasserne i lobbyen eller på noget skilt på døren. Arbejdet med mission til jøder kan være en varm kartoffel, og specielt i den religiøse højborg Jerusalem er det ikke alle, som ser lige mildt på denne praksis. Yoel laver kaffe og te og tilbyder chokolade i tilfælde af, at vi, med hans ord, har brug for den slags. Det

har vi. Samtalen glider let, og Yoel fortæller, at han har inviteret sin kone med til interviewet, så vi også får mulighed for at kigge på noget pænt, mens vi er der. Man har let til grin i Yoels selskab, og stemningen er munter. Som lovet kommer en smuk og venlig Adel ind ad døren med favnen fuld af indkøbsvarer. Hun begynder at stille på plads i det lille køkken, mens vi taler om forskellene på kaffepræferencer rundt i verden. Hun undrer sig over skandinavernes evne til at drikke kaffen helt sort og briternes foretrukne te med citron. Hun fortæller, at hun foretrækker sin kaffe som en europæer med masser af mælk. Vi skal tale om deres spirituelle rejse. Vi sætter os og går i gang med en fortælling, som netop starter i en af de europæiske hovedstæder, Berlin, et år før årtusindskiftet.

Udlængsel og en envejsbillet tilbage til rødderne

I slut-90'ernes Berlin sad en ung, oprørsk, jødisk kvinde med drømme om at komme ud i verden. Adele skændtes ofte med rabbinerne og kunne ikke finde mening i de anvisninger og regler, hun fik givet i synagogen. En luftforandring var tiltrængt, og hun søgte til Israel gennem den mulighed alle jøder verden over har: en af staten Israel betalt envejsbillet, som ikke skal returneres, så længe man bliver i landet. Hun så det som sin billet ud af Tyskland og ud i verden.

Medbragte pander, en ny ven og Esajas 53

19-årige Yoel og Adel mødtes på den hebraiske sprogskole Ulpan i 2000. De genkendte den religiøse søgen i hinanden, forelskede sig, og inden for et år blev de gift. I tiden efter levede det unge ægtepar som ortodokse jøder: Adel rejste med egne pander, når de skulle besøge familie, så de kunne overholde kosher-spisereglerne, og da Yoel blev kaldt til militærtjeneste,

søgte han ind i det militære rabbinat for at være omkring andre religiøse tjenende. De brugte meget tid på at studere de religiøse tekster, tale om dem og finde meningen i dem sammen. Foruden Det Gamle Testamente, som er den hebraiske bibel, Tanakh, læser man som jøde også et rabbinsk værk, som hedder Talmud. Talmud er kommentarer til Tanakh, og Talmud udlægger og forklarer skriften.

Parret blev af en veninde opfordret til at læse i Bibelen uden de rabbinske kommentarer for at forstå teksten alene. Veninden hed Judy, og hun blev en studiekammerat, som Yoel søgte svar hos under læsningen. Mødet med de rene bibelske tekster gav det unge par en masse svar, men også nye spørgsmål. Det leder historien tilbage til den aften, Yoel bankede på hos Judy. Han var nået til Esajas' Bog kapitel 53, men stykket forvirrede ham, selvom han læste det igen og igen.

"Jeg læste kapitlet, men jeg forstod det ikke. Så jeg tog hen til Judy og sagde, 'Okay, jeg bliver ved med at læse det igen og igen, men jeg kan ikke forstå det. Du må forklare det for mig!' " Judy inviterede Yoel indenfor til en samtale. En samtale, som han, en jødisk mand, aldrig havde regnet med nogensinde at skulle have.

Yoels åbenbaring

Yoel sad i Judys stue og bad om hjælp fra Gud: "Gud, jeg læser alle de tekster, og det giver ikke mening for mig. Jeg har brug for, at du træder ind og viser mig sandheden". I samme øjeblik så Yoel Jesus' ansigt for sit indre. "Jeg sad der, og et billede, jeg havde haft i min bevidsthed, blev vist foran mig. Jeg følte, Gud kommunikerede. 'This is it,' tænkte jeg. Det her er hans svar til mig. Jeg overgav mig til den åbenbaring og sagde til Judy, at hvis det her er sandheden, hvis Gud vil have mig til at tro det her, vil jeg tro det." De afsluttede en af de mest betydningsfulde aftener i Yoels liv med en bøn, og som Yoel forlod Judys hus, slog tanken om Adel, der sad derhjemme, ned i ham.

Adel sad i parrets soveværelse og læste i Toraen. Hoveddøren gik op, og hendes mand kom ind. Tydeligt oprørt og med noget på hjerte: "Adel, det mest frygtelige er sket! Jeg har fundet ud af, at Jesus er Messias!" Men Adel blev ikke begejstret: "Jeg var slet ikke i humør til en stor åbenbaring den dag! Ser du, for mig var det ikke en tilløkkende tanke, at det kunne være sandt. Jeg tænkte: 'Hvad? Kristendom af alle ting – nej tak.' Jeg søgte jo efter noget sandfærdigt, noget skjult, ikke kristendom som

havde været lige der i min nærhed hele mit liv." Yoel forklarer vittigt om sin kones sandhedssøgen: "Hun håbede på at rejse ind i junglens dybeste skove, finde en grotte, og dér ville sandheden lyse hende i øjnene!" De griner begge af Adeles umiddelbare modvilje ved tanken om kristendom. Men hun fortæller, at hun samtidig vidste, at når det kom fra Yoel, måtte der være noget om det. Hun stolede på, at hvis han troede det, måtte det være sandt – selvom det langt fra var, hvad hun havde regnet med. Adel besluttede sig derfor, for første gang i sit liv for at forholde sig til den Jesus, hun havde hørt så meget om.

Det stjåle testamente

Yoel var på det tidspunkt en del af det militære rabbinat og stod for at holde styr på et lager, hvor man blandt andet opbevarede forskellige religiøse bøger. Han gik ind i lagerbygningen og fiskede et eksemplar af Det Nye

"Gud, jeg læser alle de tekster, og det giver ikke mening for mig. Jeg har brug for, at du træder ind og viser mig sandheden."

- Yoel Ben David

Testamente frem, smuglede det med hjem og gav det til Adel. På den måde læste de begge for første gang historierne om Jesus.

Skeptikeren Adel gik ind i læsningen for at modbevise den. "Jeg ville jo læse det kritisk fra side til side for at finde ud af, hvad der var galt med det. Men jeg fandt ikke noget, som jeg ikke kunne lide. Jeg var forbløffet over det, jeg læste. Jeg tænkte, 'Jesus er virkelig cool'. Og ved slutningen af Matthæusevangeliet var jeg rørt til tårer! Da jeg havde læst det fra ende til anden, gik det op for mig, at det hele var godt! Skriften talte for sig selv. Efter det tænkte jeg: 'Jamen, Jesus kunne godt være Messias.' Det var en revolutionerende tanke for mig."

Hvorfor har vi aldrig hørt historierne før?

Yoel og Adel fandt begge den sandhed, de havde søgt efter, i Det Nye Testamente og i tanken om Jesus. Adel spurgte sin man, hvorfor ingen før har fortalt dem de historier. "Netop dér indså jeg, at hun havde ret," fortæller Yoel. "Her var vi: to jødisk-troende bosiddende i Jerusalem, hvor Jesus levede, døde og rejste sig fra de døde, og alligevel kender INGEN faktisk den historie. Det fik mig til at indse, at jeg ville tale med folk om den." Det blev Yoels drivkraft og efter at have færdiggjort sin værnepligt, begyndte han på bibelskole og engagerede sig i den missionerende organisation Jews for Jesus, hvor han har arbejdet lige siden.

Tilbage på kontoret

Tilbage på kontoret er vi gået over den aftalte tid, for historien er ikke hurtigt fortalt, og det er svært at bryde op midt i så medrivende en fortælling, som Yoel og Adel har fortalt. Vi har fået rigeligt med kaffe, som vi nu hver især bedst kan lide den, og Adel inviterer på frokost. En formiddag fuld af grin og bevægende fortællinger ender, og da vi bryder op, er vores afsked fyldt med kram og varme ord om fremtiden. Vi efterlader Yoel og Adel til deres travle hverdag med missionsarbejdet i Jerusalem og går en livshistorie rigere ud i byens lunefulde forår.

I dag arbejder Yoel og Adel strategisk med, hvordan de kan sprede det gode budskab om Jesus i Jerusalem. Derfor har de blandt andet et keramikværksted i garagen, hvor Adel inviterer til keramik-kurser og samvær i lokalområdet.

AFSKED MED ARNE

Gud har altid haft hele verden for øje

✚ | Tekst: Maria Strøm Risbjerg, redaktør - Foto: Privat

Ved udgangen af februar måtte vi sige farvel til Arne Pedersen, der har lagt 10 års engagement hos os i Israelsmissionen som både kommunikationsansvarlig og som generalsekretær. Vi er taknemmelige for det positive bidrag, Arne har været, og ønsker ham Guds rige velsignelse i det nye, der står foran ham. Herunder kan du læse om Arnes rejse med Israelsmissionen, samt hvordan fællesskabet om at dele ud af evangeliet har gjort ham til den, han er i dag.

Et fællesskab med udblik

Det begyndte alt sammen over en kop kaffe i Nazaret Kirke i København. Efraim Goldstein var inviteret på besøg af Israelsmissionens Unge, og han fortalte om, hvordan det var at være jøde og samtidig tro på Jesus. Det var i 2002. "Jeg kan huske, at det ramte mig, og at jeg fik fornemmelsen af, at det gav mening. Jeg tænkte ved mig selv, at dét der kunne jeg godt se mig selv arbejde videre med en dag."

Senere samme år fik Arne arbejde på Frøstruphøve Efterskole, og her mødte han Heidi, som også var lærer, og som han senere blev gift med. Hun var engageret i Israelsmissionens Unges lokalforening i Herning, og hun fik hurtigt hevet Arne med også. Selvom Arne aldrig selv havde været i Israel, betød det ikke noget. For fællesskabet var ikke bygget op om rejseoplevelser, men om branden for, at endnu flere mennesker skulle have muligheden for at få et møde med Jesus. Og det var helt særligt. "De mennesker, der var med, gjorde stort indtryk på mig. De var optaget af mission og af, at flere jøder skulle lære Jesus at kende. Jeg følte mig hjemme. Var jeg begejstret for Jesus, og længtes jeg efter, at flere skulle lære ham at kende, så var der plads til mig."

Det ene tog hurtigt det andet, og resten er historie, som Arne siger. I dag er det 20 år siden, og i den tid har han

både været en del af Israelsmissionens og Israelsmissionens Unges bestyrelser, været ansat som kommunikationsansvarlig og til sidst som generalsekretær.

Oprigtigt interesserede voksne

Særligt for fællesskabet i Israelsmissionen og Israelsmissionens Unge var forholdet mellem unge og 'gamle'. Da Arne blev valgt ind i Israelsmissionens Unges bestyrelse i 2005, oplevede han at få en relation til nogle voksne, som tog ham alvorligt. "Jeg mødte nogle voksne mennesker, som havde en ægte interesse i, hvem jeg var, og hvad jeg havde at bidrage med. Der var en tæt forbindelse mellem de unge og de voksne. Det er en kultur, jeg også ser i dag, og som jeg har dyb respekt for, at man har kunnet bevare."

I forbindelse med Israelsmissionens 125-år jubilæum i 2010 blev han spurgt om at holde festtalen om aftenen under fejringen, og det står stadig lysende klart for ham. "De kunne have spurgt en eller anden stor kanon. Men de tænkte, at der var værdi i at spørge en ung. Jeg blev ikke bare 'tålt', men jeg havde en oplevelse af at være der på samme vilkår. Det var fedt."

Jesus er fællesnævneren

Skal Arne sætte ord på, hvad der er fælles for de mennesker, han har mødt gennem Israelsmissionen, så kan det siges kort: Jesus. Om det var ude i verden eller herhjemme, så var det tydeligt for ham, at Jesus var fællesnævneren. Det var ham, der satte folk i bevægelse. "Begejstringen for ham, og hvad han har gjort, og hvad han længes efter at gøre for alle mennesker, har været den røde tråd."

Det blev også tydeligt, da han i 2007 besøgte New York for at hjælpe til i organisationen "Jews for Jesus", der lige som Israelsmissionen arbejder for, at flere jøder skal lære Jesus at kende. Her hørte han mange menneskers

Arne Pedersen blev grebet af Israelsmissionens arbejde i 2002, da han hørte en Jesus-troende jøde fortælle om sit liv. Siden da har han siddet i landsstyret og været ansat som både kommunikationsansvarlig og generalsekretær.

historier, og de satte deres aftryk på ham. "Det blev tydeligt for mig, at Jesus møder mennesker. Han forvandler menneskers liv. Det er ikke, fordi deres liv bliver nemmere af den grund – men det bliver bedre. Jeg fik fornemmelsen af, at et liv, der blev levet sammen med Jesus, var bedre end et liv uden Jesus. Det blev en drivkraft for mig."

Selvom der er mange ting, man kan være uenige om, når man arbejder med mission til det jødiske folk, så har uenighederne aldrig overskygget det fælles formål. "Jeg har været både fascineret og dybt frustreret over, hvor hurtigt der går politik i den. Men selvom vi har været uenige politisk og teologisk, så har vi alligevel været enige om, at Jesus var udgangspunktet. Det har begejstret mig, hvor forskellige mennesker kan være, og at Jesus er større alligevel."

Et kæmpestort evangelium og en mangfoldig mission

I de 20 år, Arne har været engageret i Israelsmissionen, har centrum været, at jøder skal høre om Jesus. Det håber han fortsætter. "Israelsmissionens arbejde er vigtigt, fordi jøder også skal have muligheden for at lære Jesus at kende. Det jødiske folk lever stadig i skyggerne i stedet for at tage del i det ægte. Selv disciplene havde svært ved at forstå, hvad det indebar, da Jesus sagde, at Guds rige er kommet. De troede, at Jesus 'bare' ville genoprette Israel. Men det var meget større end det! Gud har altid haft hele verden for øje."

Arne håber også, at Israelsmissionen vil blive ved med at turde tænke mission og teologi på samme tid. "Al sund og god teologi er missionsteologi. En kirke, der ikke er sendt, er slet ikke en kirke. For det, der driver Bibelens fortælling fremad, er Guds mission for verden. At Gud har skabt en verden, som nu er gået i stykker, og som han længes efter at genoprette." Det er et kæmpestort evangelium, som for Arne handler om mere end at gå på gaden fredag aften og evangelisere. Guds mission er nemlig mangfoldig, og derfor ser mission ud på mange måder. "Vi er kaldet til at gå ud i verden med et evangelium, som ikke kan blive stort nok. Der er ikke noget i den her verden, evangeliet ikke er interesseret i at genoprette. Paulus skriver, at Gud har forsonet alt med sig i Kristus. Det betyder *alt*. Det må vi vove at være modige nok til at holde fast i. Når vi lever i efterfølgelse af Kristus, så kan vi ikke røre ved noget, uden at det har med Guds mission at gøre."

"Der vil altid være dem, der mener, det er vigtigere at prædike end at gøre. Der vil altid være dem, der synes, det er vigtigere at gøre end at prædike. Men i Israelsmissionen har vi fået øje på, at det er vigtigt at gøre begge dele. Evangeliet er ord, gode nyheder. Men det er større end det. For evangeliet må forme os. Vi kan ikke *fortælle* gode nyheder uden at *være* gode nyheder."

ISRASELSMISSIONENS PODCAST:

"Jeg vil varmt anbefale den til andre"

 Tekst: Kirsten Lang, konstitueret generalsekretær

Daniel Præstholt er 37 år, uddannet teolog, landsleder i Indre Missions Ungdom, og så har han "pløjet Israelsmissionens podcast igennem på et par uger," som han selv formulerer det. Daniel er ret begejstret for indholdet:

"Jeg kunne snakke meget om den podcast, og jeg vil varmt anbefale den til andre. Der er rigtig meget at hente, hvis man gerne vil dykke mere ned i, hvad Bibelen er for en størrelse."

Podcasten giver mange aha-oplevelser: "Podcasten Mechqar peger på, at Bibelen stadig har noget at sige i dag, og det har vi brug for at sætte fokus på. Det er godt, at man tager Bibelen seriøst og ser på, hvordan man skal læse den, og hvilke genrer der er i Bibelen. Jeg synes, podcasten lykkes med at være et dybdegående studie af Bibelen. Så er der nogle steder, hvor jeg ville have sagt noget anderledes eller ikke nødvendigvis er helt enig, men jeg har fået meget ud af at lytte til den."

Der er flere afsnit i podcasten, som Daniel fremhæver som særligt relevante:

"Et afsnit, der stikker lidt ud, er afsnittet, hvor David Serner (præst i Jerusalem, red.) fortæller om sin undersøgelse af messianske jøder i Israel. Det var meget interessant. Og så vil jeg klart anbefale afsnittet med Jan Mortensen, hvor han fortæller om påsken og belyser, hvordan det er en jødisk fest, som den kristne påske beror på. Der er nogle ting, som åbner sig, når man graver ned og fordyber sig mere i Det Gamle Testamente."

Koblingen mellem Det Gamle Testamente og Det Nye Testamente er vigtig for Daniel:

"Hvis man tænker, at Det Gamle Testamente er for svært at forstå, så man vælger ikke at dykke ned i det, så er der mange ting i Det Nye Testamente, der heller ikke giver mening. Den helbibelske læsning, hvor vi følger en rød tråd fra første til sidste side, og hvor vi ikke bare læser de forskellige tekster løsrevet, er rigtig vigtig, og det, synes jeg, podcasten er god til at sætte fokus på."

Daniel Præstholt
Landsleder i IMU

"I podcasten er det ikke formålet at blive færdige eller at gennemtygge hele Bibelen, men det er at tillade os selv at grave ned i, hvad Bibelen er for en størrelse, og så gå ind i en samtale, hvor det ikke handler om at stå et bestemt sted, men det handler om at være på vandring. Det er godt nogle gange at tage på vandring ind i teologiens verden, hvor man tør stille de spørgsmål, der ikke nødvendigvis har et entydigt svar. Den røde tråd i podcasten er, at Bibelen både er en historisk tekst, der skal læses i en historisk sammenhæng, og så er det en litterær tekst, der skal læses med tekstvidenskabelige værktøjer. Til sidst er det også en teologisk tekst, der vil noget med kirken i dag. Det er noget af det, vi dykker ned i i podcasten," fortæller Kasper Bergholt, der er producer og vært på podcasten.

Har du fået lyst til at lytte med, så kan du blandt andet finde podcasten på anchor.fm/israelsmissionen. Søg på Israelsmissionens podcast, hvis du vil høre mere.

Foto: Maria Strøm Risbjerg

Israelsmissionen får ny generalsekretær

Vi er meget begejstrede over at kunne byde Christian Rasmussen velkommen som vores nye generalsekretær fra d. 1. september 2022.

"Det må ligge enhver Jesus-troende på sinde, at det jødiske folk skal lære jødernes Messias at kende. Jeg glæder mig til igen at arbejde med på at gøre Jesus kendt blandt jøder," fortæller han om ansættelsen.

Christian har tidligere haft fingrene helt nede i Israelsmissionens arbejde, da han var udsendt til Immanuelkirken i Tel Aviv, Israel med sin familie fra 2009-2016, hvor han var præst og leder for kirkens internationale menighed. De sidste seks år har han brugt som generalsekretær i Kristeligt Forbund For Studerende (KFS).

Christian er 42 år og på hjemmefronten er han gift med Lisbeth. Sammen har de fire børn og bor i Løsning. Vi er overbeviste om, at Christian er den helt rigtige til at stå i spidsen for vores arbejde, og vi ser frem til det nye samarbejde. Derudover glæder vi os over, at Kirsten Bitsch Lang forbliver konstitueret generalsekretær i overgangsperioden.

*Christian Rasmussen
Israelsmissionens nye
generalsekretær*

Den Danske Israelsmission
Katrinebjergvej 75 8200 Aarhus N
Tlf: 7190 1885
Email: kontor@israel.dk
www.israel.dk
Tryk: Øko-Tryk (oplag 3200)

Reg. nr. 0994
Kontonr. 3054500
Mobilepay: 30503
www.israel.dk/giv
Til- og afmeld magasinet:
skriv til kontor@israel.dk

Redaktion: Maria Risbjerg (red.),
Kirsten Lang, Margrete Rolighed
Layout: Maria Risbjerg
og Maria Bach Jensen
Oplysninger om medarbejdere
og landsstyret findes på israel.dk

ET
SPADESTIK
DYBERE
I BIBELENS
VERDEN

BIBELSKARKEOLOGI.DK

DET ER
GODT
AT HVILE

Køb vores pocketbog om hvile til kun 40 kroner. Skriv til kontor@israel.dk

RØDDERNE

Bliv medlem af RØDDERNE og modtag tre "festkasser" om året, som giver dig mulighed for at formidle kristendommens budskab i børnehøjde gennem sjov og leg.

Det koster kun 75 kr. om året.
Læs mere på: ung.israel.dk/hjemme/roedderne

#SPREDVINGERNE

Kom og mærk de gode vibes på Frøstruphøve. I det personlige møde lærer du os bedst at kende. Skriv dit barn op til de bedste år nu - for hos os er indmeldelse gratis.

Læs mere på frostruphave.dk

OPLEV ET FÆLLESSKAB, HVOR DU KAN BLIVE TIL DEN, DU ER SKABT TIL AT VÆRE

Frøstruphøve Efterskole
Frøstrupvej 140
6830 Nørre Nebel
T: 75 28 21 88

 Frøstruphøve Efterskole
- en skole med budskab

 facebook.com/frostruphave

Jeg vil gerne invitere dig med ind i et bedende fællesskab. Fordi jeg tror på, at hvis vi i Israelsmissionen skal lykkes med det, vi drømmer om, så har vi brug for mennesker, der beder med.

*Kirsten Lang, konstitueret generalsekretær
Uddrag fra LEDER på s. 3
Foto: Unsplash*

Ønsker du at til- eller afmelde magasinet? Så gå ind på israel.dk/afmeld eller ring til kontoret på 7190 1885.